

Dle rozdělovníku

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:

MHMP 372502/2023

Sp. zn.:

S-MHMP 698396/2021

Vyřizuje/tel.:

Mgr. Kamil Straka

236 002 005

Počet listů/příloh: **3 / 0**

Datum:

22. 2. 2023

Příkaz

Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále jen „MHMP OPP“), jako věcně a místně příslušný orgán státní památkové péče podle ust. § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), ust. § 31 odst. 2 a § 81 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), **rozhodl** v souladu s ust. § 90 zákona č. 250/2016 Sb. a ust. § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), **t a k t o :**

██████████e uznává vinnou přestupkem podle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, kterého se dopustila z nedbalosti tím, že jako stavebník v blíže nezjištěné době ve vegetačním období roku 2020 zahájila na pozemk ██████████, k. ú. Kyje, ██████████ městská část Praha 14), který se nachází na území s archeologickými nálezy, stavební činnost spočívající ve stavbě rodinného domu, aniž by splnila oznamovací povinnost stanovenou ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči vůči Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky, tedy že nesplnila oznamovací povinnost stanovenou v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, za což se jí **u k l á d á** podle ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči a ust. § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb. **správní trest pokuty** ve výši **2 000 Kč** (slovy dva tisíce korun českých).

Pokuta je splatná **do 30 dnů** ode dne právní moci tohoto rozhodnutí na účet číslo **30015-5157998/6000**, k. s. **0558**, v. s. **4200002047**, PPF banka, a.s., Evropská 2690/17, Praha 6.

Odůvodnění:

MHMP OPP při výkonu své činnosti zjistil, že na pozemku [REDAKCE], k. ú. Kyje, [REDAKCE] městská část Praha 14) byla realizována stavba rodinného domu.

Záměr provádět stavební činnost na výše uvedeném pozemku, který se nachází na území s archeologickými nálezy, nebyl stavebníky před zahájením prací v rozporu s ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči oznámen Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky (dále jen „Archeologický ústav“).

Dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni oznámit záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Tato povinnost tedy stavebníkům vyplývá ze zákona.

Dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči se fyzická osoba „*dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. 2 nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona*“. Za spáchání tohoto přestupku lze v souladu s ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč.

MHMP OPP ověřil, že k oznámení dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči nedošlo. Přípisem č. j. MHMP 104687/2022 ze dne 21. 1. 2022 požádal MHMP OPP Archeologický ústav o sdělení, zda byla stavebníkem splněna povinnost oznámit Archeologickému ústavu záměr provádět předmětnou stavební činnost na daném pozemku dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, jak hodnotná je daná lokalita z archeologického hlediska a jak vysokou újmu veřejného zájmu představuje případné nesplnění povinnosti stavebníka podle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Dne 17. 2. 2022 obdržel MHMP OPP od Archeologického ústavu vyjádření č. j. ARUP – 591/2022 ze dne 11. 2. 2022, v němž Archeologický ústav potvrdil, že mu nebylo doručeno žádné oznámení o stavební činnosti či jejím záměru na dané lokalitě. Archeologický ústav ve svém sdělení dále uvedl, že „*na katastrálním území Kyje jsou evidovány archeologické výzkumy s pozitivním výsledkem. Zjištěné archeologické nálezy byly datovány do období neolitu, eneolitu, doby bronzové, starší doby železné, doby římské, období středověku a novověku. Považujeme za nepochybné, že se jedná o území s archeologickými nálezy ve smyslu znění § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. Veškerým stavebním či jiným destruktivním zásahům do území s archeologickými nálezy měl předcházet záchranný archeologický výzkum. Na základě Vámi poskytnutých informací však nelze jednoznačně potvrdit, zda mohlo v důsledku realizované stavební činnosti dojít k poškození či zničení archeologických nálezů.*“

Z kopie rozhodnutí o dodatečném povolení stavby Úřadu městské části Praha 14, odboru výstavby, [REDAKCE] 8. 2020, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2020, MHMP OPP zjistil, že stavebníky, kteří nesplnili předmětnou zákonnou oznamovací povinnost, jsou [REDAKCE]

[REDAKCE] částí spisu vedeného v [REDAKCE] dané věci.

MHMP OPP dále uvádí, že z mapy památkové péče informačního systému WEBGIS bylo zjištěno, že v blíže nespecifikované době v mimovegetačním období roku 2020 nebylo provádění

stavební činnosti na daném pozemku ještě zahájeno, jelikož na ortofotomapě je zachycena prázdná parcela. Na ortofotomapě z vegetačního období roku 2020 (v blíže nespecifikované době) je pak zachycena započatá stavba rodinného domu v úrovni základové desky. Tyto ortofotomapy jsou součástí spisu vedeného v dané věci.

Smyslem záchranného archeologického výzkumu, tak jak jej upravuje ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, je nutnost zachránit a zdokumentovat archeologické nálezy jako jedinečný a nenahraditelný pramen poznání života člověka od počátků jeho existence. Základním účelem oznamovací povinnosti je, aby bylo popř. umožněno provést záchranný archeologický výzkum.

Ochranu archeologického kulturního dědictví na území České republiky dále upravuje Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná), která byla publikována ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 99/2000 Sb.m.s., a pro Českou republiku vstoupila v platnost dne 23. září 2000 (dále jen „úmluva“). Cílem úmluvy je ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Za tímto účelem se za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva. Přistoupením k úmluvě se Česká republika zavázala uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k doзору nad nimi tak, aby bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoli to bude možné, budou se používat nedestruktivní průzkumné metody.

K projednávání přestupků podle ust. § 39 odst. 2 zákona o státní památkové péči je příslušný krajský úřad. Zvýšená míra veřejného zájmu na ochraně archeologického dědictví a jeho zachování je vyjádřena vyšší horní hranicí zákonné sazby, která činí 4 000 000 Kč. Dolní hranice sazby stanovena není.

Skutek, kterého se dopustil [REDAKCE] (dále jen „stavebník“), posuzuje MHMP OPP z hlediska památkové péče. Zájem státní památkové péče jakožto veřejný zájem je v daném případě vyjádřen v zákoně o státní památkové péči a v úmluvě. Chráněným veřejným zájmem je ochrana kulturního dědictví.

Přestupkem je podle ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb. společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Nesplnění oznamovací povinnosti stanovené v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči je za přestupek výslovně označeno v ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči. Formální znak přestupku je v daném případě dán, znaky stanovené zákonem o státní památkové péči jsou naplněny, nejde též o trestný čin. Přestupek kvalifikoval MHMP OPP jako čin protiprávní, neboť neshledal žádnou okolnost, která by protiprávnost vylučovala. MHMP OPP shledal, že je dán i materiální znak, a sice společenská škodlivost přestupku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 As 34/2012 - 28 ze dne 9. 8. 2012 (dostupný na www.nssoud.cz), kde NSS vyslovil, že: „*již stanovením formálních znaků určité*

skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“

Stavebník realizací předmětné stavební činnosti na území s archeologickými nálezy, aniž by její zahájení předem oznámil Archeologickému ústavu podle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, spáchal přešupek, neboť zákonem stanovenou povinnost nesplnil.

Z podkladů shromážděných ve správním spisu jednoznačně vyplývá, že stavebník povinnost, která mu je uložena zákonem o státní památkové péči, nesplnil. MHMP OPP má proto za prokázané, že v daném případě jednáním stavebníka došlo k porušení oznamovací povinnosti stanovené v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Ve vztahu k této povinnosti se přitom uplatňuje zásada *ignorantia legis non excusat* (tj. neznalost zákona neomlouvá), neboť se předpokládá možnost každého subjektu dozvědět se o svých zákonných povinnostech ze zveřejněných právních norem (tj. z právních předpisů publikovaných ve Sbírce zákonů České republiky).

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se k odpovědnosti fyzické osoby za přešupek vyžaduje zavinění, přičemž postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě přešupku podle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči není zákonem výslovně stanoveno, že je třeba úmyslného zavinění, tudíž postačí zavinění z nedbalosti.

Předmětný přešupek byl dle posouzení MHMP OPP spáchán stavebníkem z nedbalosti, jelikož stavebník s ohledem na výše uvedené podle ust. § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. měl a mohl vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem o státní památkové péči.

MHMP OPP při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlížel v souladu s ust. § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb. ke všem relevantním kritériím (uvedeným demonstrativním výčtem): k povaze a závažnosti přešupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (ust. § 39 a § 40 zákona č. 250/2016 Sb.), k významu a hodnotám dané nemovitosti a k rozsahu způsobené škody. NSS v rozsudku č. j. 7 As 71/2010 - 97 ze dne 30. 9. 2010 uvedl, že: „*mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán*“.

MHMP OPP hodnotil závažnost protiprávního jednání stavebníka, včetně důsledku, resp. následku tohoto jednání. Předmětný pozemek se nachází na území s archeologickými nálezy. V katastrálním území Kyje byly v minulosti zjištěny archeologické nálezy datované do období neolitu, eneolitu, doby bronzové, starší doby železné, doby římské, období středověku a novověku. V podloží tudíž mohly být zachovány zahloubené archeologické situace.

Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči má Archeologickému ústavu zabezpečit, aby byl včas informován o zamýšlených zemních a stavebních pracích, aby mohl v časovém předstihu (před zahájením stavebních prací) uplatnit požadavky na záchranu a vědeckou dokumentaci případných archeologických nálezů na území s archeologickými nálezy. Jde při tom o nutnost zachránit a zdokumentovat formou předstihových záchranných výzkumů archeologické nálezy jako jedinečný a nenahraditelný pramen pro poznání života člověka od počátku jeho existence. Tím, že stavebník nesplnil svoji zákonem uloženou povinnost, znemožnil

Archeologickému ústavu předejít provedením záchranného archeologického výzkumu ohrožení archeologického dědictví ve smyslu úmluvy.

Jako k polehčující okolnosti MHMP OPP přihlédl ke skutečnosti, že se jedná o první porušení právních předpisů stavebníka v oblasti působnosti MHMP OPP.

MHMP OPP je při rozhodování o přestupku vázán základními zásadami, jež ovládají správní řízení, tedy i správní trestání, a jež jsou vyjádřeny zejména v ust. § 2 až § 8 správního řádu. V této souvislosti MHMP OPP zdůrazňuje, že je povinen v souladu s tzv. zásadou legitimního očekávání přihlížet i k tomu, jak postupoval ve skutkově shodných nebo obdobných případech, a to z toho důvodu, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, neboť v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je správní orgán vázán svou rozhodovací praxí, která je základním předpokladem předvídatelnosti činnosti a postupů správního orgánu a jeho rozhodování.

Podle ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči lze za předmětný přestupek uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč. S ohledem na meze správního uvážení a s ohledem na všechny relevantní skutečnosti, s přihlédnutím k závažnosti přestupku a jeho následkům, pak MHMP OPP stanovil výši pokuty při dolní hranici zákonného rozpětí, avšak tak, aby uložená sankce působila zejména preventivně. Vzhledem ke všem výše zmíněným úvahám má MHMP OPP za to, že pokuta stanovená při dolní hranici zákonného rozpětí, kdy horní hranice je stanovena ve výši 4 000 000 Kč, bude působit zejména preventivně a výchovně s ohledem na další chování stavebníka v souvislosti s případným nakládáním s dotčenou nemovitostí a splní tak svůj účel.

MHMP OPP se zabýval i otázkou zachování lhůty pro projednání přestupku. Podle ust. § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. činí v daném případě promlčecí doba 3 roky, neboť dle ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči lze uložit správní trest – pokutu s horní hranicí 4 000 000 Kč. Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po spáchání přestupku. Přestupek podle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči spáchal stavebník v blíže nezjištěné době ve vegetačním období roku 2020. Běh promlčecí lhůty se podle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným nebo vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Pokud byla promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek v souladu s ust. § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. MHMP OPP konstatuje, že v daném případě je lhůta pro projednání přestupku zachována.

MHMP OPP postupoval v souladu s ust. § 90 zákona č. 250/2016 Sb. a ust. § 150 správního řádu a za spáchaný přestupek uložil stavebníku správní trest pokuty formou příkazu, jehož vydání je prvním úkonem v řízení. Pro daný postup byly naplněny zákonné předpoklady, MHMP OPP považuje skutkové zjištění v dané věci za dostatečné. Jelikož je vydání tohoto příkazu prvním úkonem v řízení, neuložil MHMP OPP stavebníku v souladu s ust. § 150 odst. 4 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto příkazu lze podle ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho oznámení, a to podáním učiněným u Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Zpětvzetí odporu není přípustné. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

Mgr. Jiří Skalický

ředitel odboru památkové péče

Rozdělovník:

Doručuje se (na dodejku do vlastních rukou s vložením do schránky)

Spis - MHMP OPP - 2x